

BETHANY & NETVOR

JACK MEGGITT-PHILLIPS

Ilustrovala Isabelle Follathová

FRAGMENT

Bethany a netvor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jack Meggitt-Phillips

Bethany a netvor

Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

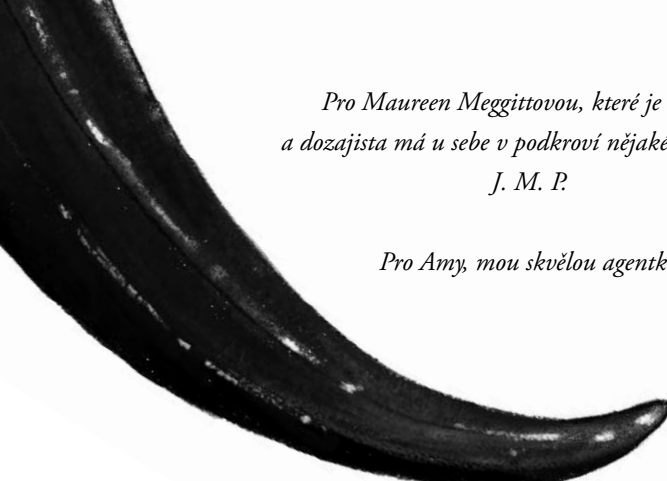
ALBATROS **MEDIA**

BETHANY & NETVOR

Jack Meggitt-Phillips
Ilustrovala Isabelle Follathová

FRAGMENT

*Pro Maureen Meggittovou, které je 511 let
a dozajista má u sebe v podkrovní nějakého netvora.*

J. M. P.

Pro Amy, mou skvělou agentku

Original English language edition first published in 2020
under the title *The Beast and The Bethany* by
Egmont UK Limited, 2 Minster Court, London EC3R 7BB.
Text copyright © Jack Meggitt-Phillips 2020
Illustrations copyright © Isabelle Follath 2020
The Author and Illustrator have asserted their moral rights.
All rights reserved.
Translation © Adriana Pavliková, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4925-0
ISBN e-knihy 978-80-253-4988-5 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-4989-2 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4990-8 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

Fialový papoušek

Ebenezer Pinzer byl otřesný muž s otřesně úžasným životem.

Nikdy neměl hlad, protože jeho ledničky byly nadité jídlem. Nemusel se trápit s porozuměním dlouhým slovům jako třeba kontraindikace nebo vrcholostřecha, protože skoro nikdy nečetl knihy.

Neměl žádné děti ani kamarády, takže ho nikdo neotravoval nepříjemnými zvuky a nechtěnými rozhovory. Nikdo ho nezval na žádné večírky ani oslavy, takže mu nikdy nebylo horko a nemusel se starat o to, co si obleče.

Ebenezer Pinzer se nemusel obávat ani smrti. V době, kdy tento příběh začíná, chybělo zrovna pár dní do Ebenezerových 512. narozenin. Kdybyste ho ale potkali na ulici, mysleli byste si, že je to mladý muž, rozhodně ne starší než 20 let.

Možná byste si i pomysleli, že je docela hezký. Měl krátké

zlatavé vlasy, malý nos, jemné rty a pár očí, které se třpytily jako drahokam na slunci. Vypadal taky úžasně nevinně.

Bohužel člověka nemůžeme soudit podle vzhledu. Měli byste totiž vědět, že v době, kdy tento příběh začíná, se Ebenezer chystal udělat něco opravdu strašného.

Nejprve jen vešel do obchodu s ptactvem. Pak trpělivě čekal za netrpělivou osobou u pokladny. Ta netrpělivá osoba byla malá, vyzáblá dívka, která měla na zádech batoh se dvěma nálepkami. Na jedné stálo: „BETHANY“ a na druhé: „ODPAL!“.

„Já chci zvířátko!“ řekla ta dívka velkému, milému majiteli obchodu s ptactvem.

„Jaký by sis představovala?“ zeptal se majitel.

„Žábu! Nebo pantera! No, nebo polárního medvěda!“

„To se vobávám, že jsi ve špatným vobchodě. Vobchod s ledními medvědy a pantery je vo ulici dál a trh se žábama je vobevřenej jen ve středu. Můžu ti sehnat tak akorát ptáka, ale nic jinýho,“ vysvětlil majitel obchodu.

Dívka prohrabala svůj batůžek a vytáhla z něj žabku, polovinu sušenky, dvě mušle a pravítko, na kterém stálo „MAJETEK JIRKY“. Vyložila všechny tyto předměty na pult.

„Na jaký druh ptáka by mi tohle stačilo?“ zeptala se.

Majitel si předměty zamyšleně prohlédl a v hlavě provedl pár výpočtů. „Příhod k tomu i ten batoh a já ti dám deset červů,“ řekl.

Tato nabídka dívku velice potěšila. Vysoukala se z batohu

a podala mu ho. Na oplátku pak majitel obchodu vytáhl z kapsy deset červů a plesknul jí je do rukou. Dívka si prorazila cestu kolem Ebenezera a vyběhla z obchodu.

„Vomlouvám se, pane Pinzer,“ řekl majitel. „Jak vám můžu pomoci?“

„Není za co se omlouvat,“ odpověděl Ebenezer. „Přišel jsem si vyzvednout toho wintlorijského papouška fialovobřichého.“

Když majitel vynesl klec i se spícím papouškem, Ebenezer se po ní nevrhnul. Místo toho si počkal, až mu ji majitel předá, a pak se chvíli zdržel, aby prohodil pár slov, přestože si konverzace s lidmi nijak zvlášť neužíval.

„Tenhle je speciální, to nezapomeňte,“ řekl majitel. „Na světě už jich zbejvá asi jenom dvacet. Vy ho ale neztratíte, že ne?“

„To rozhodně ne,“ odpověděl Ebenezer a nervózně přešlápl.

„Nedají se jen tak sehnat – pěkně dlouho mi trvalo, než jsem našel tohohle. V každém krámě by vám vopravdovýho mluvícího a zpívajícího papouška neprodali. A už vůbec ne takovýho, co místo vobyčejného cvrlikání zpívá vopravdický lidský písničky. Vy nejste ten typ člověka, co by si ho nechal jen pro sebe zavřenýho doma, že ne?“ zeptal se majitel.

„To rozhodně ne,“ ujistil ho Ebenezer. Vůbec mu nebylo příjemné, jak na něj majitel hleděl.

„Tyhle ptáci potřebujou hodně péče a pozornosti. Potřebujou lásku. Nebudete na něj zlej, že ne?“ ujišťoval se majitel.

„Samozřejmě že ne!“ odsekl Ebenezer pištivě a podrážděně.

Majitel obchodu znal a měl rád každyčkého ze svých ptáků, od cvrlikáčů vodních až po racky žlutoohé, a nechtěl, aby ani jediný z nich odešel do špatného domova. Dlouze a upřeně se na Ebenezera zadíval.

„Já vím přesně, co vy jste zač,“ pronesl po několika vteřinách zírání.

Ebenezer polknul.

„Jste skvělý nový chovatel!“ zajásal majitel obchodu. „Vidím to na vás!“

Ebenezer se usmál a předal majiteli peníze. Zaplatil mu mnohem více, než bylo dohodnuto, aby mu tak poděkoval za jeho tvrdou práci.

Rozloučil se a i se spícím papouškem v kleci vyšel z obchodu. Nasedl do auta a rozjel se směrem domů, což nebylo daleko. Když zrovna parkoval, papoušek se probudil a dlouze zív.

„Dobré ráno!“ řekl papoušek zřetelně nepapouščím hlasem. Jeho hlas měl hluboké čokoládové tóny.

„Je pozdní odpoledne,“ prohlásil Ebenezer.

„Jejdanánku! Tak tedy: dobrý večer. Jmenuji se Patrik.“

„A já jsem pan Pinzer. Vítej ve svém novém domově.“

„No propánajána!“ zvolal Patrik.

To byla naprosto správná reakce, protože Ebenezerův dům byl velice unikátní. Byl patnáct pater vysoký a dvanáct slonů široký.

Zepředu byl vymalován na červeno a zahrady byly tak velké, že by se v nich dalo pořádat tucet různých společenských setkání najednou.

Když se Patrik rozhlédl ze své klece, naplnilo ho nadšení. Byl to zcestovalý papoušek, měl za sebou hudební turné v několika různých zemích, ale nikdy předtím neviděl nic podobného. Najednou chtěl prolétnout každý kout toho domu a všechno to vstřebat.

„Můžu už vylézt ze své klece?“ zeptal se.

„Ještě ne,“ odpověděl Ebenezer. „Chtěl bych tě nejdřív s někým seznámit. Tedy s *něčím* se asi hodí lépe.“

Ebenezer vystoupil z auta a donesl Patrika do domu. Tam pak zamířil po schodech nahoru s Patrikovou klecí v ruce.

„Ta věc žije v nejvyšším poschodí,“ vysvětlil Ebenezer. „A moc se těší, až tě potká.“

Ebenezer stoupal po schodech nahoru, zatímco Patrik pátravě zkoumal vše kolem sebe.

Ta cesta do patnáctého poschodí se nakonec nezdála tak dlouhá, když se Patrik mohl rozhlížet po všech těch krásných obrazech a starožitnostech, které byly rozvěšené všude po zdech.

„Snaž se zůstat v klidu,“ řekl Ebenezer, jakmile dorazili nahoru. „Nebudeš se tomu líbit, když se budeš bát.“

Ebenezer stiskl kliku rozviklaných starých dveří, které se nacházely na vrcholu schodiště. Dveře se otevřely se zavráním.

Rozsvítil světlo. Místnost před nimi se vůbec nepodobala zbytku domu. Byla navlhá a páchla po vařeném zelí. Byla prázdná až na červený sametový závěs a zlatý zvoneček na druhé straně místnosti.

Ebenezer přistoupil k závěsu, a než ho roztáhl, na chvíli se zastavil.

„Nekřič a nehulákej. Nemá to rádo takové zvuky,“ varoval Patrika.

Ebenezer roztáhl závěs a odhalil netvora. Byla to velká šedivá

hrouda se třema černýma očima, dvěma černými jazyky a velkou slintající tlamou. Mělo to kratoučké ručičky a maličké nožičky.

Ebenezer s potěšením pozoroval Patrikovu obdivuhodnou reakci. Nezakřičel a ani nezvolal: „No fuj, to je hnus!“

Potom, co se chvíli snažil uklidnit, papoušek pověděl: „Dobré ráno, jmenuji se Patrik.“

„Je pozdní odpoledne,“ promluvil netvor hlasem, který byl jemný a kluzký jako opeřený had. „Chci, abys zazpíval.“

„Jakou píseň bych měl zazpívat?“ zeptal se Patrik.

„Zazpívej píseň o mně,“ dožadoval se netvor.

Patrik se na moment zamyslel a poté začal zpívat.

*„Tento netvor má krásný dům,
sám je vysoký, dlouhý a majestátní,
královna by mu měla předat trůn,
aby si netvor užil obdiv celostátní.“*

Ebenezer byl ohromen. Melodie té písně byla příjemná a zdálo se, že její text se netvorovi líbí.

*„Tento netvor má tak překrásnou tvář,
má tři oči, které najdou, co se najít dá,
zahleď se na něj, a uvidíš jen zář,
je zcela jasné, že nikdo jiný tak nevypadá.“*

Patrik dozpíval. Řekl, že se omlouvá, že je ta píseň tak krátká, a že by rád zazpíval něco delšího, až netvora trochu lépe pozná.

Ebenezerovi se ulevilo, když viděl, že se netvor usmívá. Jeho úsměv byl mokrý a uslintaný.

„To bylo krásné. Pověz, existuje mnoho ptáčků, jako jsi ty?“ zeptal se netvor.

„Jemináčku, to ne. Zbývá nás na světě pouhých dvacet.“ Patrikovy oči se naplnily fialovými slzami. Aby se rozptýlil a odvedl pozornost od svého smutku, zeptal se: „Kolik je na světě takových netvorů, jako jsi ty?“

„Já jsem poslední, co přežil,“ usmál se netvor a pokračoval: „Je dobře, že jsi vzácný. Já rád vzácné věci. Pojď trochu blíž, ať na tebe lépe vidím, ptáčku.“

Netvor s očekáváním pohlédl na Ebenezera. Ten zvedl klec a poponesl s ní Patrika blíž k mrkajícím očím.

„Ještě blíž,“ přikázal netvor.

Ebenezer pošoupl klec, aby byla na krok od netvora.

„Ještě blíž,“ řekl netvor.

Ebenezer posunul klec tak, až byla přímo před tou velkou uslintanou tlamou. Ze silného zápachu vařeného zelí mu začaly slzet oči.

„Vidíš mě teď dobře?“ zeptal se Patrik nervózně.

„Ó, já jsem tě viděl dobře celou dobu,“ řekl netvor a olízl si tlamu svými dvěma jazyky.

„Tak tedy... proč jsem měl přijít blíž?“ zeptal se Patrik.
A to byla poslední otázka, kterou kdy někomu položil.

Neobyčejný požadavek

Báječný život může z člověka udělat otřesnou osobu. Jednoduše ho donutí zapomenout, že na světě žijí lidé, kteří se potýkají s problémy. To pak vede k tomu, že se člověk o nikoho nezajímá ani nestrachuje.

Takže chápete, jak se z Ebenereza Pinzera stal jeden z nejsobečtějších lidí, kteří kdy žili. Za téměř 512 let bez jediného problému se Ebenezer nikdy nenaučil, co znamená bolest nebo smutek.

Takové pocity pro něj byly nepředstavitelné. Proto se necítil provinile, když netvora nakrmil Patrikem. Byla podle něj škoda, že už ho nikdy neuslyší zpívat, ale nemarnil ani vteřinu pomyšlením na to, jak strašné to muselo být pro toho chudáka papouška.

Místo toho Ebenezer sešel všech patnáct pater až do přízemí, otevřel jednu ze svých mnoha lednic a připravil si sendvič s hořčicí a hořčicí.

Použil na něj chleba upečený z těch nejlepších zrn, která pocházela z vrcholku Himálaje. Maso i máslo bylo od Dolly, okouzující velšské kravičky, která vyhrála soutěž o nejpůvabnější vemeňno světa hned tři roky po sobě, zatímco hořčice byla vyrobena z drahého bílého vína a vzácných černých lanýžů.

Měl to být velice chutný sendvič, jenomže než se Ebenezer vůbec zakousl, netvor zazvonil na svůj zvoneček. Ebenezer neochotně odložil svůj sendvič a vydal se zpátky nahoru.

Netvor čekal ve své vlhké, zelné místnosti. Pobroukával si pro sebe melodii – byla to ta stejná píseň, kterou zpíval Patrik.

Zrovna když Ebenezer vešel dovnitř, netvor si znovu spokojeně odříhl. Zároveň vykašlal chomáč fialového peří.

„Dobrý večer,“ řekl Ebenezer a zdvořile pokývl.

„I tobě hezký večer, Ebenezere. Máme to ale opravdu pěkný večer, nemyslíš?“ zajímal se netvor.

Ebenezer myslel na svůj sendvič a na to, jak moc se těší, až si ho sní. Tomu, jestli tento večer byl opravdu pěkný, nevěnoval moc pozornosti.

„Řekl jsem, že máme pěkný večer,“ zopakoval netvor svým slizkým hlasem. „Souhlasíš se mnou?“

„Ó, ano, tento večer je velice hořčičný,“ odpověděl Ebenezer.

„Hořčičný?! Co tím chceš říct, hořčičný?!“

„Omlouvám se, nevím, co mě to popadlo. Nechtěl jsem říct hořčičný, chtěl jsem... chtěl jsem...“

„To je jedno, Ebenezer,“ odsekl netvor našťvaně. „Jediné, na čem záleží, je, že máme pěkný večer. Opravdu velice pěkný.“

„Ano, samozřejmě.“

V místnosti zavládlo ticho. Ebenezer byl moc hladový na to, aby uvažoval o lepší odpovědi, zatímco netvor se rozmýšlel, jestli chce mít dobrou, nebo špatnou náladu. Po chvíli bylo rozhodnuto.

„Ále, nedokážu na tebe zůstat našťvaný, Ebenezer. Zvláště ne po tom, cos mi naservíroval tak chutnou večeři,“ řekl netvor.

„Jsem rád, že ti chutnalo,“ odpověděl Ebenezer.

„Je skvělé sníst něco s osobností,“ pochvaloval si netvor. „A ta chuť rzi z klece také nebyla vůbec špatná.“

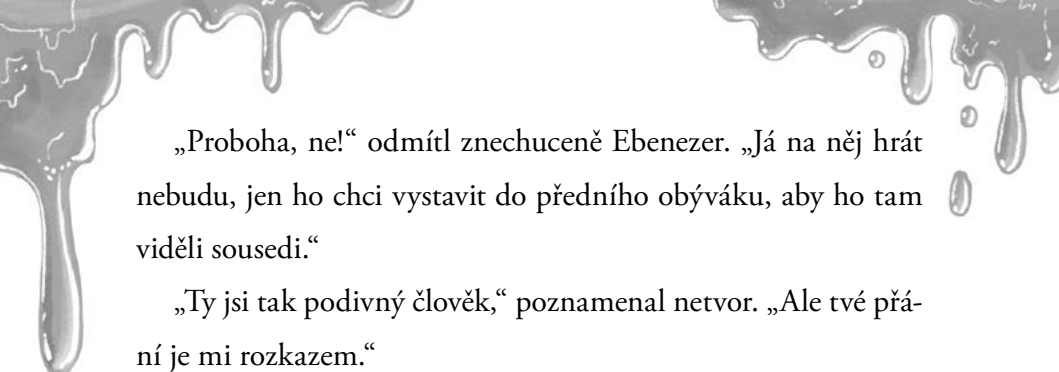
„To zní jako *jedinečná* příchuť,“ řekl Ebenezer.

„To opravdu byla. Co bys tedy chtěl za odměnu?“

Takhle to mezi nimi fungovalo. Ebenezer zásoboval netvora různými věcmi k jídlu a na oplátku za to od netvora dostával dary. Diamantové lustry, čarodějnické koště, obrovské plyšové medvědy... neexistoval jediný předmět, který by netvor nedokázal pro Ebenezera vykouzlit.

„Chtěl bych klavír,“ odpověděl Ebenezer. „A prosím, kdyby to mohlo být takové to menší křídlo, abych ho mohl snést ze schodů... hezké, ale malé.“

„To jsou mi věci. Nikdy jsem si nemyslel, že zažiju den, kdy se začneš tolik zajímat o hudbu. Chtěl bys k němu také nějaké učebnice hry na klavír?“

„Proboha, ne!“ odmítl znechuceně Ebenezer. „Já na něj hrát nebudu, jen ho chci vystavit do předního obýváku, aby ho tam viděli sousedi.“

„Ty jsi tak podivný člověk,“ poznamenal netvor. „Ale tvé přání je mi rozkazem.“

Netvor zavřel své tři oči a uslintanou tlamu. Začal vrtět svým rosolovitým tělem a vydávat broukavý zvuk, zatímco se kymácel ze strany na stranu.

Pak najednou otevřel oči. Přestal se vrtět, zeširoka rozevřel tlamu a vyzvracel malé klavírní křídlo.

Bylo trochu oslizlé, ale jinak perfektní. Přesně tak velké, jak si Ebenezer představoval, a rozhodně dost okázalé na to, aby na něj sousedi žárlili.

„Mockrát ti děkuji,“ řekl Ebenezer. Sebral křídlo a zamířil s ním ke dveřím. Pak se ale otočil: „Ach, skoro bych zapomněl. Potřeboval bych od tebe ještě jednu věc.“

„A co by to tak mělo být?“ zeptal se netvor.

„Dárek k narozeninám,“ odpověděl Ebenezer. „V sobotu budou moje 512. narozeniny a já už cítím, jak se mi na obličejích znovu dělají vrásky. Potřeboval bych jeden ten lektvar proti stárnutí, prosím.“

„To vůbec není problém, Ebenezere. Rád ti pomůžu.“

Netvor zavřel své tři oči a začal sebou zase vrtět. Potom ale se vším přestal.

„Děje se něco?“ zeptal se Ebenezer.

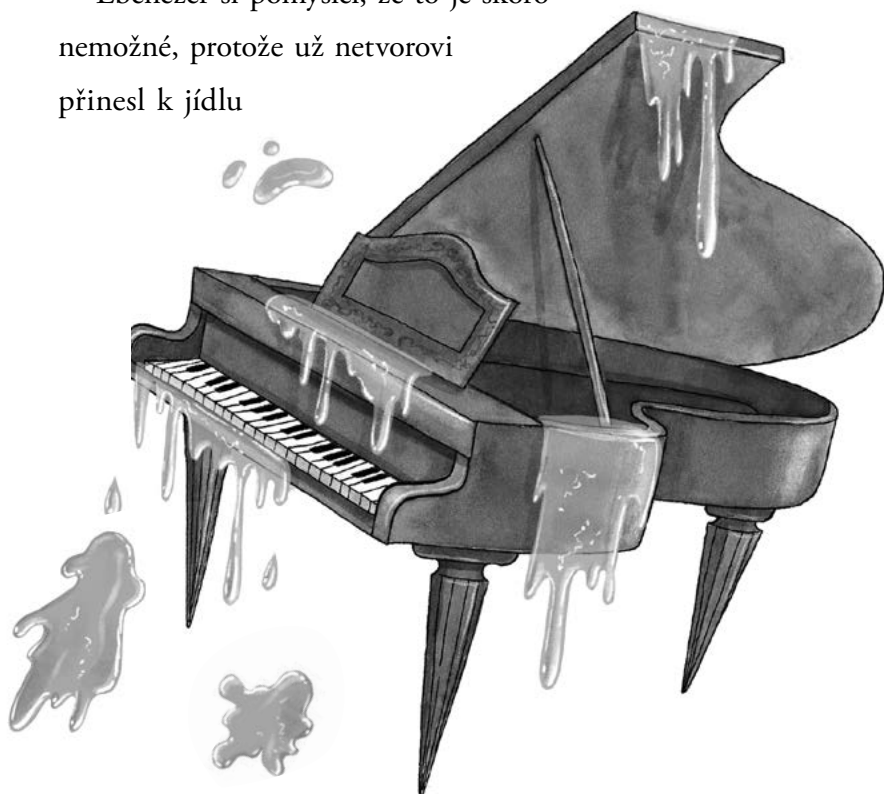
„Vůbec nic se neděje,“ odpověděl netvor. „Ale rozhodl jsem se, že tě nejprve o něco požádám, než ti dám letošní lektvar. Chci, abys mi přinesl další pokrm.“

Ebenezer si povzdechl. Najednou si přál, aby si byl o lektvar řekl místo toho klavíru.

„Asi bych už nedokázal sehnat dalšího wintlorijského papouška fialovobřichého,“ upozornil ho Ebenezer. „Už jich na světě zbývá jenom devatenáct.“

„Ne, ne, nechci dalšího, to se nemusíš bát,“ řekl netvor. „Už přesně vím, co bych chtěl k jídlu. A je to něco, co jsem ještě nikdy předtím neochutnal.“

Ebenezer si pomyslel, že to je skoro nemožné, protože už netvorovi přinesl k jídlu

spoustu různých věcí. Jen za poslední měsíc si netvor pochutnal na perlových náhrdelnicích, starožitné komodě, dvou včelích úlech a na docela velké soše Winstona Churchilla.

„Je to něco vzácného?“ zeptal se Ebenezer.

„Není to nic vzácného, ale většinou se to nejí,“ odpověděl netvor. „Je to hlučné a existuje to v různých formách a velikostech. A je to něco, co se dá najít v každém koutě světa.“

Ebenezer chvíli přemýšlel, nemohl přijít na to, co by tahle hlučná, běžná věc mohla být. Řešení netvorových hádanek mu nikdy moc nešlo.

„Jde třeba o trumpetu?“ zeptal se.

„Ne,“ zasmál se netvor svým slizkým smíchem. „Na trumpety mám vážnou alergii. Byl by se mnou konec.“

„Je to pudl? Chceš, abych zase zašel do toho psího útulku?“ navrhl Ebenezer.

„Ne, ne, ne...“ řekl netvor a znovu se zasmál. „Není to předmět ani zvíře.“

Ebenezerovi došly nápady. Měl za to, že trumpeta a pudl byli oba skvělé tipy.

„Nebudu tě už déle napínat,“ řekl netvor. „Ta další věc, kterou bych chtěl k jídlu, je... dítě.“

Netvorovi se po tváři pomalu rozlil spokojený a uslintaný úsměv, zatímco sledoval Ebenezera, který se snažil ten návrh zpracovat.

„Pardon, ale mám pocit, že jsem se přeslechl,“ pronesl Ebenezer.

„Řekl jsem, že chci k jídlu dítě!“ zaburácel netvor. „Chci vědět, jak chutná. Chci šťavnaté boubelaté malé dítě. Chci ho spolknout celé najednou jako jednohubku.“

Ebenezer nervózně přešlápl. Měl podezření, že netvor ještě neskončil.

A měl pravdu.

„Chci vědět, jak chutná ušmudlaný nos,“ vydechl netvor zasněně. „A buclaté tvářičky, špinavé nehtíky a zavšivené vlásky!“

Netvor se rozčilením zadýchal a zapotil. Sledoval Ebenezera s hrozivým hladem a energií v očích. Pak se mnohem klidnějším hlasem zeptal:

„Tak tedy, kdy myslíš, že bys mi jedno mohl přinést?“

